దొంగలో దొంగ

కోటయ్య తారు రోడ్డుమీద నడుస్తున్నాడు, నల్లటి తారురోడ్డు, వెన్నెల పూతలో కోటయ్య శరీరపు నిగారింపు సంతరించుకుంటున్నది.

కోటయ్య కండలు తిరిగిన దొంగ. ఆ సంగతి అతగాడి తుమ్మచెక్క రంగు, బలిసిన కండరాలు చూస్తే విదితమయ్యే విషయం.

నడుస్తున్నవాడల్లా తన శరీర దృఢత్వాన్ని మధ్య మధ్య పరిశీలనగా చూసుకుంటున్నాడు. హుందాగా నడుస్తున్నాడు.

అతను ఇంకా పొలాల పరిసరాలు దాటలేదు. దూరాన చేల గట్లమీద కొబ్బరిచెట్లు భగవంతుడి భవన ప్రాకారమేమో అన్నట్టు వరసతీర్చి నిలుచున్నాయి, చల్లగా వీచే గాలికి మెల్లగా ఊగుతూ. కోటయ్యకు అంతటి చక్కని భావన కలగలేదు. [illegible] పిచ్చుక గూళ్ళు సొంపులను చూస్తే ఎక్కటాలలా అనిపిస్తున్నవి ఆ ఫ్రాకాల వరాలు. ఎంత పొగ్గురు అంత గాలి అన్నట్టు ఎంత బుర్రము అంత ఊపు. రెమ్మలుగా, కొమ్మలుగా వృద్ధి అయితే చెట్టుగాలి విస్తారంగా ఉన్నుండేమో? [illegible] మొదడుకు మరొక మాటపడి పేర ఊటి [illegible] అది అలా స్పందించిపోతుంది. ఈ వర్ణనంపులో ఇసుమంత కూడా అధికోక్తి లేదు.

కోటయ్య నడిచి నడిచి అంతవరకూ దూరంలో కనిపిస్తూ వచ్చిన ఊరు దగ్గరకు చేరుకున్నాడు.

'అదిగో, అది పూజారి శ్రీరంగా రెడ్డి ఇల్లు' అనుకున్నాడు కోటయ్య. ఆ ఊరంతా పరిచితం కోటయ్యకు, అతను ఒక పేరుమోసిన దొంగ, కనుక.

ఒక వీధిలోకి వెళ్ళాడు. నడుస్తున్నాడు.

'అదిగో, అది డాక్టరుగారి బంగళా. మొన్న [illegible] కొట్టిపెట్టి గుర్తు.

'ఇది రిజిస్ట్రారుగారి మేడ! ఈ మేడ గోడలు ఎత్తు అవడంవలన దూకడం కష్టం. సామాను చేజిక్కించుకుని ఇవతలపడ్డం మహా కష్టం. అలాంటి సందె

ఎవరి మనసులో ఏముందో ఎవరికి తెలుసు? చేసినవారు ఎవరైనా, వారి అంతర్యం ఎలాంటిదైనా మంచి మంచే; చెడు కాదు. ఏ కారణం చేతనైనా భగవన్నామస్మరణం చేసిన వాడికి సద్గతి లభిస్తుందని పలువురు విశ్వసించడం అందుకే సబబుగా కనిపిస్తుంది.

ధైర్యం ఉన్న వాడికే ఒళ్ళు వణుకుతుంది. ఇంకోసా? ఓ !

'ఇది...ఇది...ఇదేం ఇల్లా? ఆ, ఆ....పూజారి మాధవశాస్త్రుల్ల ఇల్లు....ఇదిగో మొండి గోడలు.

'ఓ అమావాసనాడు ఏంటయిందంటే...అలవాటు బట్టి ఆయి బయలుదేరాడు. ఎక్కడా ఉద్రేకపడుతుంది. ఆఖరికి ఈ ఇంటో పొరబడ్డాడు. మాధవయ్య [illegible] కొట్టుకున్నాడు. పాపం ఆ పసలమ్మ కూడా నిద్రలో లేచింది....పిల్లా పీసూ లేలాగుంది. చూశాడు.. ఆ అప్ప మెళ్ళో అప్పు నాపూసల మద్దిన ఒక్కటుంటే ఒప్పు బంగారప్పూస. ఛా! తెంప బుద్దెయ్యలే! చేతి కందిన [illegible] ద్రవ్యంతో ఇవతలబడ్డాడు....అదేంటో బీదోళ్ళని సూస్తే అప్పుడప్పుడు దొంగలాడ బుద్దెయ్యదు....'

కోటయ్య ఏవేవో తలుచుకుంటూ ఇంజనీరుగారి భవనం వెనకవైపుకు వచ్చాడు. పొట్టి కంచె. చెట్ల గుబురుల్లోంచి వెలుతురు కనిపిస్తోంది.

'బాతురూంలో లైటింకా ఆర్పలేదే—ఏటి ఇశేషం?' అనుకున్నాడు.

దభాలున శబ్దం వినిపించి ఉలిక్కిపడి ధ్వనివచ్చిన దిక్కు చూశాడు కోటయ్య. చెట్ల నీడల్లో ఏదో అస్పష్టాకారం. 'ఎవడు సెప్మా?'

కోటయ్య గుబుక్కున కంచె దాటేశాడు.

''ఎవడో గుంటడే!'' అని గొణుక్కున్నాడు ఆ ఆకారాన్ని సమీపిస్తూ.

కోటయ్యను చూసి గుండె జారవిడుచుకున్నాడు ఆ దొంగ అబ్బాయి. చెట్టుబోదె వెనక నక్కబోయాడు. కాని [illegible] వచ్చిన కోటయ్య పలకరించనే పలకరించాడు.

''ఏడకిరా బోతుంట?'' అని అడిగాడు గుసగుసగా.

ఆ కుర్రాడు నిలువెల్లా వణికిపోయాడు. ఒళ్ళంతా చెమటలు పట్టాయి.

''ఇక్కడే....ఇక్కడే మా గుడిసుంది. ఈ దారెంట ఎల్తే ఒస్తాది'' అన్నాడు మాటలు తడబడుతూ.

ఆ అబ్బాయి వణికిపోతుంటే కార్తీకమాసపు చలికి వణుకుతున్నాడనుకున్నాడు కోటయ్య. ఆ కుర్రాడు చెమటలు కారుస్తున్నప్పుడు అది వైశాఖమాసం అయి ఉంటుందని సరిపెట్టుకున్నాడు. తప్పు చెయ్యబోయేవాడికి కాలాల నిమిత్తం లేకుండా వణుకూ, వేడి ఆవిర్లూ [illegible] కోటయ్య [illegible].

''ఒరేయ్! అబద్ధమాడకు.'' ఏదో ఒక సిరి ఉండా అన్నట్టు అన్నాడు కోటయ్య. ''నువ్వు దొంగతనానిక్కూడా ఎల్తున్నావ్? దొడ్లో లైటేసుంది....ఇప్పుడెవ్వాడంటే సస్తావ్! అయిన, సెప్పు...''

కుర్రాడు గుండె కూడదీసుకోగలిగాడు. కోటయ్య తనతోపాటు అబ్బాణ్ణి రోడ్డుమీదికి లాక్కువచ్చి, ఇద్దరూ నడుస్తుండగా, ''నీ పేరేంటి?'' అని అడిగాడు మోటుగా, ధాటీగా.

''రాముడు!'' హీన స్వరంతో చెప్పాడు ఆ కుర్రాడు.

''ఎక్కడన్నా ఏమన్నా దొంగిలాడావా?'' అడిగాడు [illegible] కుతూహలంతో.

''లేదింకా...ఇదే మొదలు.''

''ఆ!'' ఆశ్చర్యపోయాడు కోటయ్య. తన చిరుప్రాయమూ, చిలిపితనమూ, దుడుకు స్వభావమూ, దురుసుబుద్ధీ అన్నీ గిరగిరా కాలచక్రపు వేగంలాగే తిరిగి జ్ఞాపకం వచ్చాయి. ఒక నిట్టూర్పులాంటిది ఆనందంతోనో, ఆవేదనతోనో గుండెల్లోనే ఒదిగిపోయింది అతి కఠిన మనస్కుడైన అతని అధర నాసికాగ్రాల్లోకి రావడం ఇష్టం కానట్టు.

''ఎందుకోసం దొంగతనానికొచ్చావ్ ఇవాల?'' సహానుభూతి పొందుతూ అడిగాడు స్వానుభవం చెప్పిన పాఠాలు గుర్తుకు వచ్చి.

''ఉట్టినే...''

నిరుత్సాహపడ్డాడు కోటయ్య. తను చిన్నప్పుడు ఉట్టినే దొంగదారి అవలంబించలేదు. కారణంలేని చెడ్డపని, కోటయ్య స్వభావానికి సరిపడనిది కాబట్టి బాధ పెడుతుంది. దొంగలు కూడా మంచివాళ్ళనీ, విధిలేక దొంగలౌతారనీ అతని భావన.

''మీరు బీదోళ్ళే కదూ?'' ప్రశ్నించాడు.

''అవును'' అన్నాడు రాముడు.

కొంచెం సంతృప్తి కలిగింది కోటయ్యకు. ''నే నెవరో తెలుసా?''

'ఎవరు?' అన్నట్టు చూశాడు రాముడు.

''కోటయ్యని. గజదొంగ కోటయ్యని!''

హడిలిపోయాడు రాముడు. దౌడు తియ్యబోయాడు అప్పటికప్పుడే. అది ముందే లీలగా ఊహించిన కోటయ్య చటుక్కున కుర్రాడి రెక్క పుచ్చుకున్నాడు.

''ఒరా వెధవా! కొన్నాళ్ళకి నిన్ను సూసి మనుసు లిట్టాగే పరిగెడతారు. నే నొకటి సెప్తా, ఇనుకుంటావా?''

అలాగేనని తల ఆడించాడు రాముడు. సన్నగా వణుకుతున్నాడు.

''నువ్వింకా సిన్న కుర్రోడివి. ఇప్పుడప్పుడే దొంగతనానికి బయల్దేరకు. ఇంకా పదేళ్ళదాకా ఆ వృత్తి జోలికి పోకు. ఇగో, ఈ పది రూకలూ పుచ్చుకుని [illegible] కొనుక్కో. పో, జాగర్తగా పో— ఇంత రాత్తిరాడ ఎవరి కంటన్నా పడ్డావంటే ఆ పది రూకలూ ఎక్కడో కొట్టుకొచ్చావనుకుంటారు.''

కోటయ్య నడుం కట్టు గుడ్డ మడి విప్పడం, జాగ్రత్తగా ఆ మడతల్లోంచి నోట్ల కట్ట పైకి తియ్యడం, పవిత్రంగా లెక్కించి అందులోంచి పది రూపాయల కాగితాలు పట్టుకోవడం అంతా చిత్రంగా చూస్తూ నిలబడ్డ రాముడు, అతడిచ్చిన పది రూపాయలూ పుచ్చుకుని [illegible] వెళ్ళిపోయాడు. ''జాగ్రత్తరా అబ్బీ'' అని [illegible] అతని ఎందుకో కొంచెం హాయిగా భుజం విరుచుకున్నాడు కోటయ్య.

మరొక దారిమలుపు వరకు నడిచాడు. వెన్నెల తెల్లగా చల్లగా కాస్తూంది. కార్తీక మాసం కావటాన చిరుచలికి వెరచి కుటుంబీకులు వాకిళ్ళు వదిలి అంతర్భాగాల్లో నివసిస్తున్నారు.

పి. రామలక్ష్మి

వెళ్ళగా వెళ్ళగా ఓ కోవెల అడ్డుపడింది కోటయ్యకు. అక్కడి అలజడి చూశాక ఆ రోజు కార్తీక పౌర్ణమి అన్న మాట గుర్తుకొచ్చింది. కోవెల గోపురపు ధవళకాంతి వెన్నెలసాహచర్యంలో ద్విగుణీకృతమౌతున్నది. అందులో ఉండేది ఏ దేవుడో తెలియకపోయినా ఒక దండం పెట్టాడు. పెట్టిన తరవాత ఓ గడియ అక్కడ గడపడానికి నిశ్చయించుకుని లోపలికి నడిచాడు కోటయ్య. కళంకరహితమైన వెన్నెల అతని అవినీతికి అంతరాయంగా నిలిచింది.

ప్రాంగణంలో ఎడమవైపు ఉన్న బావికి అల్లంత దూరాన ఒక విశాలమైన అరుగుమీద, వెన్నెల అడ్డు లేకుండా ప్రసరించే చోటున పూజారి చుట్టూ పలుగురు భక్తప్రవరులు గుమిగూడి ఉన్నారు. పూజారి పురాణగాథలు చెబుతున్నాడు. మధ్యమధ్య పిట్టకథలు చొప్పిస్తున్నాడు.

''ఏటి, శాస్తుర్లూ, ఏటా కత?'' కాస్త ఎడంగా కూచోబోతూ అడిగాడు కోటయ్య.

తెల్లని కార్తీక కౌముది కోటయ్య నల్లని దేహంమీద పడి ప్రతిబింబిస్తున్న దనటానికి సందేహంలేదు.

పూజారి మాధవశాస్త్రి రెండు క్షణాలు రెప్ప వాల్చకుండా కోటయ్యవంకే చూసి పోల్చుకున్నాడు గజదొంగల జాబితాలోవాడేనని. వణికాడు. పసిగాడు. ముఖరేఖలు చూచి అంతు కనుక్కునే సామర్థ్యం బాగా ఉంది మాధవయ్యకు. దానికి తోడు చమత్కారి కూడా. ఏవేవో గుణించుకుని ఆగంతుకుడు దొంగేనని నిర్ధారించుకున్నాడు. కోటయ్య రాక మాధవయ్యనుతప్ప ఇతరులెవ్వరిని ఇబ్బంది పెట్టలేదు. అందరూ మామూలుగా ఉన్నారు. మాధవయ్య కాస్త మృదువుగా పలకరించి తన ధోరణిలో పడ్డాడు.

పార్వతీ కల్యాణంలో ఈశ్వరుడు మారువేషంలో వచ్చిన ఘట్టం. ఆ ఘట్టానికి అనుబంధించినట్టు, పిట్టకథ ఎలాగో సృష్టించాడు మాధవయ్య. తరవాత దానికి సంబంధించినట్టు మాట్లాడటం మొదలు పెట్టాడు. వినేవాళ్ళకు అసందర్భంగా తోచినా ఊరుకున్నారు. కోటయ్య కేవలం మాధవయ్య మాటలు మాత్రమే వింటున్నాడు. భావాలు, భావ గుంభనలు అతని బుర్రకు అందటంలేదు. తన ఆలోచన తనది.

''పార్వతి [illegible] అంత ఆగ్రహించిందంటే అర్థం లేదూ మరి? దొంగముండా వాళ్ళతో నిండిఉంది ఈ ప్రపంచం. జగన్మాతే భగవంతుణ్ణి పోల్చుకోలేక పోయిందంటే మరి ఆశ్చర్యం లేదు....'' మాధవయ్య చెప్పుకుపోతున్నాడు.

''దొంగ'' అనే పదం చెవిని పడేసరికి ఉలిక్కిపడి

ఆంధ్రప్రభ సచిత్ర వారపత్రిక

పరాభవ దీపావళి కథల పోటీ

2,500 రూపాయల బహుమతులు

ప్రతి ఏడాదివలెనే పరాభవ దీపావళి సందర్భంలోనూ ఆంధ్రప్రభ సచిత్ర వారపత్రిక కథల పోటీ నిర్వహిస్తున్నది.

విశ్వావసు దీపావళికి నిర్వహించిన కథల పోటీలో 2,000రూపాయల బహుమతులు ఇచ్చాము. రచయితలకు, రచయిత్రులకు ఇతోధికమైన ప్రోత్సాహం ఇచ్చే నిమిత్తం ఈ ఏడాది దీపావళి పోటీకి 2,500 రూపాయల బహుమతులు ఇవ్వడానికి నిశ్చయించాము.

రచయితలు, రచయిత్రులు ఈ అవకాశం వినియోగించుకోంటారని, పాఠకులకు ఉత్తమమైన కథలు అందజేయాలనే మా [illegible] విజయవంతంగా నెరవేరడానికి తోడ్పడాలని కోరుతున్నాము.

మొదటి బహుమతి : 1,000
రెండవ బహుమతి : 700
మూడవ బహుమతి : 500

రెండు కన్సొలేషన్ బహుమతులు: చెరొక 150

దీపావళి కథల పోటీ నిబంధనలు :

1. ఇతివృత్తం ఆంధ్రుల జీవితానికి సంబంధించినదై ఉండాలి.
2. స్వీయరచనలే కాని అనువాదాలు పంపరాదు.
3. రచన ఫుల్‌స్కేపు సైజులో 12 పేజీలకు మించరాదు.
4. సిరాతో కాగితానికి ఒక పక్కనే వ్రాయాలి.
5. బహుమతి పొందని కథలలో యోగ్యమైనవి ఆంధ్రప్రభ సచిత్ర వారపత్రికలో ప్రచురించే హక్కు మాకు ఉన్నది.
6. పోటీకి రచన పంపేటప్పుడు కవరు మీద 'దీపావళి కథల పోటీ' అని స్పష్టంగా వ్రాయాలి.
7. పోటీకి పంపిన కథలు ఏ సందర్భంలోనూ తిప్పి పంపబడవు.
8. రచనలను 'ఎడిటర్, ఆంధ్రప్రభ సచిత్ర వార పత్రిక, ఎక్స్‌ప్రెస్ ఎస్టేట్స్, మద్రాసు–2'కు పంపాలి.

బహుమతి పొందిన కథలను ఆంధ్రప్రభ సచిత్ర వార పత్రిక దీపావళి ప్రత్యేక సంచికలో ప్రచురించగలము

పరాభవ దీపావళికథల పోటీకి రచనలు మాకు చేర వలసిన ఆఖరి తేది

1966 ఆగస్టు 31

దొంగలో దొంగ

చెవులు రిక్కించాడు కోటయ్య. పైనపడితే పదుగుర్ని అవలీలగా నలిపిపారెయ్యగలిగే కోటయ్యకి ఎవరన్నా పొడుస్తారేమోనన్న భయం ఎప్పుడూ లేదు.

కాని మాధవయ్య మాటలు బాణాల్లా కర్ణరంధ్రాల్లోకి దూసుకుపోతున్నాయి.

“అసలు దొంగతనం అనేది మనిషిలో అనేక రకాల ఉన్న కఠినత్వానికి ప్రత్యక్ష రూపం. జారు డెంతవాడో చోరు డంతవాడు. అందుకే దొంగకు నరక దర్శనం తప్పదని ప్రాచీన గ్రంథాల్లో పెద్దలు లిఖించి ఉన్నారు. దొంగ సర్పంలా భయంకరంగా ఉంటాడని, క్రూరమైన చూపులు చూస్తాడని, కటువుగా మాట్లాడతాడని, మనం చిన్నతనం నుండీ వింటున్నాం. ఊహించుకుంటున్నాం. అనుమానపడుతున్నాం. కాని నిజానికి దొంగలు తెల్లగా అందంగా, ప్రసన్నంగా కూడా ఉండవచ్చు. మరి అలా వర్ణిస్తే [illegible]? గుణం!—గుణం నల్లని దన్నమాట! ఆ నల్ల స్వభావాన్నే వాడి శరీరానికి పూస్తున్నాం. అందుచేత దొంగ రూపాధిక్యం మన కళ్ళకు నల్లగా తప్ప మరో విధంగా గోచరించదు....”

ఒకవంక మాధవయ్య ప్రసంగం సాగిస్తున్నా [illegible] వెనక స్తంభానికి చేరబడ్డాడు కోటయ్య. కాని, వినటానికి అయిష్టంగా ఉన్నప్పటికీ మాధవశాస్త్రి వాగ్విలాసం నిరంతరంగా కోటయ్య [illegible]దాకా వస్తున్నది.

కోటయ్య ఆవలించడం మొదలెట్టేసరికి మాధవయ్య ఇట్లా చెబుతున్నాడు : “దొంగతనం కొన్ని పెద్ద తప్పుల్లో ఒకటి ఎందుకయిందంటే దానికి చాలా కారణాలున్నాయి. దొంగ స్వార్థపరుడు. జాలి లేనివాడు. క్రూరకృత్యాభిలాషి. హత్యాభిలాషి. [illegible] చూస్తే దొంగలో కనిపించేది స్వార్థం. అణువణువునా స్వార్థమే తప్ప దయ, జాలి, ప్రేమ, అనురాగం ఇవి ఏ కోశానా ఉండవు. పూర్వ జన్మలో మహా పాపం చేసి ఉంటే ఈ జన్మలో దొంగ! ఈ జన్మలో ఈ పాపానికి ప్రాయశ్చిత్తం దాన్ని ఇక మానటమే. అది అసాధారణం ఇక ఘోర నరకం తప్పదు...”

కోటయ్య వినలేక లేచి నిలబడ్డాడు. తానే మంత్రగాడైతే ఆ పూజారిపైన వ్యాఘ్రప్రయోగం చేసేవాడు.

కోటయ్య ప్రాంగణందాటి రెండు మూడడుగులు వేసిన తరవాత, “ఆం, ఇక మన ముఖ్య కథ ఆరంభిద్దాం” అంటున్న మాధవయ్య గొంతుక వినిపించింది.

కోటయ్య నడకకు అంతులేకుండా పోయింది. నడిచి నడిచి ఒక పాడువడ్డ దేవళాన్ని చేరాడు. చెట్ల గుబురుల్లో ఆ ప్రదేశం చిట్టడివిలా ఉంది. దేవాలయానికి ఎదురుగా విరిగిన ధ్వజస్తంభపు అరుగుమీద కూర్చున్నాడు.

శిథిలాలయం ఏ పూజారికీ అక్కరలేదు. కాని దాని జీవకళ దానికి ఉంటుంది. శిల్పంలోనే కాదు, శిలలో కూడా దేవుడుంటాడు అన్న సత్యాన్ని చందమామ చాటుతున్నాడు.

కోటయ్య స్తంభానికి జేర్లబడి [illegible]

తను పిల్లటి ఛాయ చూసుకున్నాడు. నిటారుకి ఆకాశం దెస చూశాడు. ''నీకు జాలిలేదు: దయలేదు: ప్రేమలేదు'' అని పూజారి గట్టిగా అరుస్తున్నట్టు వినిపించింది. రంపపు కోతలా ఉంది ఆ బాధ. ''నువ్వు మనిషివి కావు'' అని ఎవరో అస్పంత వ్యథ.

వెర్రిగా ఏదేదో తలపోస్తూ ఆకాశంవైపే, వెన్నెలవైపే చూస్తున్నాడు కోటయ్య.

వెండిలా తెల్లగా ఉంది గగనం. బంగారపు ముద్దలా కళలు కురిపిస్తున్నాడు చంద్రుడు.

'ఈ ఆకాశం అంతా వెండి అయిపోయినే, ఈ కుంకుమపు చందమామ బంగారపు తునకలు వెన్నెలలా కురిపిస్తే నేను దొంగ నయ్యేవాణ్ణా?' అన్న భావం ఆ దొంగ హృదయంలో దోబూచులాడి అస్పష్టంగా అణగారి పోయింది.

'పూజారి అన్నట్టు నాకు నిజంగా జాలి లేదా? దొంగ లెవరికీ జాలి ఉండదా?' అని ప్రశ్నించుకున్నాడు కోటయ్య. చటుక్కున రాముడు గుర్తుకు వచ్చాడు. 'వాడూ కొన్నాళ్ళకి ఇలా తయారవుతాడు. వాడి గుండె జాలికి ఆమడ దూరం వెళ్ళిపోతుంది. కఠినాత్ముడైపోతాడు. కసాయివాడైపోతాడు'

'అబ్బ!' అనుకుంటూ రాముణ్ణి గురించే ఆలోచిస్తూ చలనం లేకుండా కూర్చుండిపోయాడు. క్షణాలు నిమిషాలుగా, నిమిషాలు గడియలుగా, గడియలు గంటలుగా మారుతున్నాయి.

హఠాత్తుగా తలపులలోనించి మెలకువ వచ్చింది కోటయ్యకు. 'ఛ. ఏమిటీ బేలతనం నాకు?' అనుకున్నాడు ఎదలో ఆవరించి బలంగా హత్తుకున్న ఏదో నైరాశ్యాన్ని తొలగించలేని స్థితిలోనే.

'రాముడేమవుతాడు నాకు? ఆణ్ణి గురించి ఆలోచించే అవసరమేంటి నాకు? ఛస్—ఆడిమీద నాకీ వెర్రి జాలేంటి?—'

'జాలి!' తనలో తనే మళ్ళీ ఉచ్చరించుకుని ఉలిక్కిపడ్డాడు కోటయ్య. ఆశ్చర్యపోయాడు.

''దొంగకి జాలి ఉండదు; ప్రేమ ఉండదు; వాడిది గుండెకాదు— కటిక గుండ్రాయి!'' పూజారి మాధవయ్య కంఠం తారస్థాయిలో వినిపించింది ఒక్కసారి.

'మరి నాకీ జాలేమి?' అని గట్టిగా ప్రశ్నించుకున్నాడు మనస్సులో. 'అయితే పూజారి మాధవయ్య మాట అబద్ధమయి ఉండాలి' అని బుర్ర గీరుకున్నాడు ఏదీ నిర్ధారించుకోలేని పసివాడిలా.

'రాముణ్ణి పిలిచి దొంగతనం ఇప్పుడు చెయ్యొద్దని ఎందుకు చెప్పాల తను? ఆడికి ఒట్టి పున్నెనికి పది రూపాయ లెందు కిచ్చినాడు తను? జాలి లేకుంటే తను అట్టాగ ఇయ్యగల్డా? అయితే ఆ జాలెందుకు? ఇంత చిన్నతనంలో దొంగతనాని కెడితే మెలుకువలు తెలీక పట్టుబడిపోతాడని గదా! అమావాసేటో, పున్నమేటో తెలీని పసోడు అని గదా! పది రూపాయలు, వెర్రిమొగం ఏదన్నా కొనుక్కుంటాడని గాదా ఇచ్చాడు...

'పూజారికి తెలీకపోయుండాలి! అవును. ఒకరి మనసొకరి కెట్టా తెలుస్తది? దొంగ అందరొక్కటే అనుకుంటుండాడు మాధవయ్య. నా గుండెలో కూడా జాలుందని ఆడి కెట్టా తెలుస్తదిలే! ఆడొక వెర్రోడు! ఒకనాడు ఆడింట్లో జొరబడి కూడా తను టీలు పళ్లెంతోనే ఊరుకున్నాడు.'

ఒళ్ళు విరుచుకుని లేచి నిలబడ్డాడు కోటయ్య. తృప్తిగా గాలి పీల్చుకున్నాడు. 'నా గుండెలో జాలి దొంగలా దాగుందని మాధవయ్యకి తెలీదు' అని మరొక్కసారి అనుకున్నాడు.

నిశ్శబ్దంగా ఉన్న ఆ చిట్టడివిని చూసి భయపడ్డాడు. సంఘంలో జీవించాలనిపించింది. ఎందుకో మనస్సుకూ శరీరానికీ హాయిగా ఉంది. అది మంచితనంలోని మాధుర్యమని అర్థం చేసుకోకుండానే కోటయ్య నడవసాగేడు ఊరువైపు.

★

కవితా!

ఎ. ఎస్. ప్రసాద్

దివారాత్రుల పట్టుచీరలపై
సంధ్యోదయాల జరీ అంచులతో
మంచులాటి చల్లని కంచుకంపై
వెన్నెల జిలుగుల సొగసులతో

నా గుండెల్లో నవగీతం
నవభావం నింపిన ఓ కవితా!
నీ మృదువీక్షణ కటాక్షంకోసం
నీ చిరునవ్వుల లాస్యం కోసం
హృదయాంతరాళం పొంగే వేళలో
విధిగా మరి మరి కలవరిస్తాను.

మతిమెత్తని అధరయుగళిపై
పున్నమివెన్నెల ధవళకాంతులతో
అందమైన కనుల రెప్పలపై
తియ్యని భావాల బరువులతో
నా హృదయ సింహాసనం
అలంకరించిన ఓ కవితా!

నడిరేని ఓ రాతిరి
నీ పూజకు సిద్ధపడి
నీవు చెప్పని భావంకోసం
పిచ్చిగా నాలో వెతుక్కుంటాను,

పూల రేకుల శయ్యలపై
సుగంధాల స్వప్నాలు చిమ్ముకుంటూ,
బాల భానుని కాంతులపై
బ్రతుకుగీతం వ్రాసుకుంటూ.

వలపు గుండెల తేలియాడే
పాల వెన్నెలా! ఓ కవితా!
బ్రతుకులో బరువుగా కలత రగిలి
మదిలో నింపిన పైడి కల పగిలి
ఆందోళన కళ్లెం తెంచుకున్నప్పుడు
మెల్లగా నీ ఒడిలోకి జారిపోతాను!